

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że konkretny powód umieszczenia Iran Insurance Company w wykazie jest niepoparty dowodami. Strona skarżąca w jasny sposób zaprzeczyła, by udzielała rządowi irańskiemu wsparcia finansowego. Ponadto strona skarżąca nie udzielała Iranowi wsparcia jądrowego. Tym samym nie zostały spełnione przesłanki art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB (zmienionego następnie art. 1 pkt 7 decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r., art. 1 pkt 8 decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. i art. 1 pkt 2 decyzji Rady 2012/829/WPZiB z dnia 21 grudnia 2012 r.) oraz przesłanki art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 (zmienionego następnie art. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r.).

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że poprzez nałożenie na Iran Insurance Company sankcji jedynie na tej podstawie, że jest spółką należącą do państwa, Rada dopuściła się dyskryminacji wobec strony skarżącej w porównaniu do innych irańskich spółek stanowiących własność publiczną, które nie podlegają sankcjom. Czyniąc tak, Rada naruszyła zasady równości, niedyskryminacji i dobrej administracji.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie podała w odpowiedni sposób powodów swojej decyzji o utrzymaniu strony skarżącej w wykazie podmiotów podlegających sankcjom. Odnosząc się do „wpływu środków w kontekście celów polityki Unii”, Rada nie wyszczególniła rodzaju wpływu, do którego się odnosi, oraz tego, w jaki sposób środki te dotyczyłyby takiego wpływu.

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że poprzez utrzymanie strony skarżącej w wykazie spółek podlegających sankcjom Rada nadużyła władzy. Rada odmówiła w praktyce wykonania wyroku Sądu w sprawie T-12/11. Rada podważyła konstrukcję instytucjonalną Unii Europejskiej i przysługujące stronie skarżącej prawo do uzyskania sprawiedliwości i jej zastosowania. Rada uchylła się także od własnych powinności i obowiązków na podstawie decyzji 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r., jakie zostały w wyraźny sposób określone wobec Rady przez Sąd w wyżej wymienionym wyroku.

5) Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań, nie wykonując wyroku Sądu dotyczącego postępowania, w którym Rada była stroną przeciwko stronie skarżącej i które Rada przegrała, nie stosując się do podstaw i uzasadnienia wyroku, popełniając błąd faktyczny w odniesieniu do działalności gospodarczej strony skarżącej i jej domniemanej roli względem rządu irańskiego, nie przeprowadzając jakiegokolwiek dochodzenia co do rzeczywistej roli strony skarżącej i jej działalności gospodarczej w Iranie, podczas gdy zostało to wskazane przez Sąd jako ważny aspekt systemu sankcji Unii Europejskiej wobec Iranu, oraz utrzymując sankcje po dniu 20 stycznia 2014 r., w którym to dniu Unia Europejska porozumiała się w przedmiocie działalności generujących przychody w odniesieniu do Iranu, gdyż nie uważa się już, że Iran jest zaangażowany w rozprzestrzenianie broni jądrowej.

6) Zarzut szósty dotyczący tego, że Rada naruszyła zasadę proporcjonalności.

(¹) Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

(²) Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).

(³) Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Postanowienie Sądu z dnia 22 stycznia 2014 r. — Gap granen & producten przeciwko Komisji

(Sprawa T-437/10) (¹)

(2014/C 78/34)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.